

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมไทยแต่เดิมนั้น ผู้สูงอายุจะเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่อง เคารพนับถือจากสมาชิกในครอบครัวและบุคคลทั่วไป โดยผู้สูงอายุจะมีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดูลูกหลานและสมาชิกในครอบครัวที่ยังเล็ก และมีการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัวตามลักษณะครอบครัวขยาย แต่เนื่องจากสภาพสังคมและเศรษฐกิจได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจากระบบเศรษฐกิจในภาคเกษตรกรรมไปสู่ภาคอุตสาหกรรม ทำให้แรงงานคนหนุ่มสาวอพยพเข้าสู่เมืองเพื่อประกอบอาชีพ ลักษณะของครอบครัวส่วนใหญ่ได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นครอบครัวเดี่ยว ผู้สูงอายุจึงถูกละทิ้งให้อยู่ตามลำพัง หรืออยู่กับลูกหลานเล็ก ๆ ในชนบท ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ทำให้บทบาท และสถานภาพของผู้สูงอายุลดความสำคัญลงจากเดิม เช่น การได้รับความสะดวกสบาย การดูแลเอาใจใส่จากลูกหลาน และการให้ความเคารพนับถือจากสมาชิกในครอบครัวลดลง เหล่านี้เป็นต้น นอกจากนี้การเผชิญกับวิกฤติในช่วงวัยสูงอายุ เช่น การต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บในวัยผู้สูงอายุ ฯลฯ ก็ล้วนแต่เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้ผู้สูงอายุต้องมีการปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ซึ่งหากไม่สามารถปรับตัวได้ก็จะก่อให้เกิดปัญหาทั้งทางด้านจิตใจและร่างกายแก่ผู้สูงอายุตามมาในที่สุด

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติถึงเรื่องสิทธิของผู้สูงอายุในหมวดของสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยและหน้าที่ชนชาวไทยเพื่อให้ผู้สูงอายุได้รับความช่วยเหลือ มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ตามมาตรา 53 บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรี และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ และมาตรา 80 รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การสาธารณสุข การศึกษาและวัฒนธรรม ตาม (1) คุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษাপฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชายเสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและชุมชน รวมทั้งต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและผู้อยู่ในภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงเจตนารมณ์ในเรื่องสิทธิของผู้สูงอายุ ดังปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เพื่อให้แผนงาน

นโยบาย และมาตรการต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ได้นำไปสู่การปฏิบัติ ในปี พ.ศ. 2542 ผู้แทนจากองค์การที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุทั้งภาครัฐและเอกชน องค์การผู้สูงอายุ และผู้ทรงคุณวุฒิได้ร่วมกันจัดทำปฏิญญาผู้สูงอายุไทยขึ้น เพื่อถือปฏิบัติให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้สูงอายุไทยตามปฏิญญาผู้สูงอายุไทย (พ.ศ. 2542)

นอกจากนี้รัฐบาล องค์การเอกชน ประชาชน และสถาบันสังคมต่าง ๆ ได้ตระหนักถึงศักดิ์ศรีและคุณค่าของผู้สูงอายุ ซึ่งได้ทำประโยชน์ในฐานะ “ผู้ให้” แก่สังคมมาโดยตลอด ดังนั้น จึงควรได้รับผลในฐานะเป็น “ผู้รับ” จากสังคม ซึ่งปฏิญญาผู้สูงอายุไทยเป็นพันธกรณี เพื่อให้ผู้สูงอายุได้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้รับการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิ อีกทั้งแผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2564) ให้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาผู้สูงอายุอยู่ภายใต้ปรัชญาการสร้างหลักประกันในวัยสูงอายุที่เน้นกระบวนการพัฒนา เพื่อสร้างความมั่นคงทางสังคมโดยให้ผู้สูงอายุช่วยตนเอง ครอบครัว เกื้อหนุน ชุมชนช่วยเหลือสังคมรัฐ เกื้อหนุน การตระหนักในคุณค่าและศักยภาพของผู้สูงอายุ การสร้างคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในครอบครัวและชุมชน ดังนั้นร่างแผนผู้สูงอายุแห่งชาติฉบับที่ 2 ได้กำหนดหน่วยงานที่รับผิดชอบในแต่ละยุทธศาสตร์ไว้ชัดเจน เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ ผู้สูงอายุมีสถานะดี ทั้งสุขภาพและจิต อยู่กับครอบครัวอย่างอบอุ่น มีหลักประกันมั่นคง อยู่อย่างมีคุณค่า มีศักดิ์ศรี พึ่งตนเองได้ มีส่วนร่วมและเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจของครอบครัวและชุมชน จากบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช 2540 มาตรา 54 และมาตรา 80 วรรคสอง ส่งผลให้เกิดการผลักดันพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 เพื่อใช้เป็นกฎหมายที่จะเอื้อให้เกิดโครงสร้าง องค์การ และระบบบริหารจัดการที่จะรองรับการดำเนินงานที่เกี่ยวกับผู้สูงอายุของประเทศ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีสาระสำคัญโดยสรุป คือ มีการกำหนดให้มีคณะทำงานที่รับผิดชอบในการจัดสวัสดิการแก่ผู้สูงอายุทั้งในเชิงนโยบาย แผนงาน และเสนอความเห็นในการออกกฎหมาย มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อผู้สูงอายุและกำหนดสิทธิและประโยชน์ที่ผู้สูงอายุพึงจะได้รับการคุ้มครอง พระราชบัญญัติผู้สูงอายุแห่งชาติได้ปรากฏตามมาตรการในการคุ้มครองและสนับสนุนผู้สูงอายุในด้านต่าง ๆ ตาม “มาตรา 11 ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ เช่น การบริการทางการแพทย์และการสาธารณสุขที่จัดไว้โดยให้ความสะดวกแก่ผู้สูงอายุเป็นกรณีพิเศษ การศึกษา การประกอบอาชีพ การจัดที่พักอาศัย อาหาร และเครื่องนุ่งห่ม ตามความเหมาะสม เป็นต้น

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในปัจจุบัน ได้มีการเปลี่ยนแปลงเป็นลำดับจากอดีตที่เน้นเพียงแต่การลงโทษเพื่อการแก้แค้นให้สาสมชนิดแบบตาต่อตา ฟันต่อฟัน หรือเป็นการโต้ตอบด้วยการลงโทษให้รับตามอัตราส่วนเท่ากับการกระทำความผิดที่ได้กระทำมา ซึ่งกรมราชทัณฑ์ มี

อำนาจหน้าที่ที่จะปฏิบัติกับผู้ต้องขังตามคำพิพากษาของศาล ด้วยการมีทั้งการควบคุม กักกัน กักขัง จำคุก และประหารชีวิต ตามขั้นตอนของกฎหมายที่บัญญัติไว้ การลงโทษดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก จากการลงโทษเพื่อการแก้แค้นเป็นการลงโทษเพื่อหาทางแก้ไข ฟันฟู ผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นคนดี เพื่อกลับเข้าสู่สังคม ได้อย่างปกติสุข โดยได้กำหนดภารกิจขึ้น เพื่อจะได้ปฏิบัติกับผู้ต้องขังไปในทิศทางเดียวกันอย่าง มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับแนวทางการปฏิบัติกับผู้ต้องขังสากล ซึ่งภารกิจหลักในการปฏิบัติกับผู้ต้องขังให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลหรือคำสั่งของผู้มีอำนาจตามกฎหมาย โดยเน้นหลักการควบคุมผู้ต้องขังอย่างมีประสิทธิภาพและแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขัง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการแก้ไขปัญหาลังคม จากภารกิจดังกล่าวของกรมราชทัณฑ์ในปัจจุบัน เป็นงานป้องกันสังคมให้มีแต่ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น จากการพัฒนาพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขัง ซึ่งจำเป็นที่จะต้องจัดสวัสดิการให้กับผู้ต้องขังอย่างเหมาะสม ซึ่งสวัสดิการของทางกรมราชทัณฑ์ถือได้ว่าเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการสังคม (Social Welfare) เพื่อให้เกิดความสงบสุขในชุมชน

ปัจจุบันกรมราชทัณฑ์มีผู้ต้องขังทั่วประเทศ จำนวน 184,712 คน (สถิติ ณ เดือนตุลาคม 2551 จากกองแผนงาน กรมราชทัณฑ์) เป็นผู้ต้องขังสูงอายุ ที่คดีเด็ดขาดแล้ว จำนวน 2,243 คนปรากฏตามตารางแนบท้าย ส่วนผู้ต้องขังสูงอายุเรือนจำกลางคลองเปรม จำนวน 158 คน ซึ่งมีจำนวนมากที่สุดของจำนวนผู้ต้องขังสูงอายุในเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศ (สถิติ ณ เดือนกันยายน 2551 จากสำนักสังคมสงเคราะห์ กรมราชทัณฑ์) ทั้งนี้การที่ผู้ศึกษาสนใจที่จะศึกษาที่ เรือนจำกลางคลองเปรม เนื่องจาก มีจำนวนผู้ต้องขังสูงอายุมากที่สุดของจำนวนผู้ต้องขังสูงอายุในเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศ มีการดำเนินการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังสูงอายุ โดยแยกออกเป็นแดนผู้ต้องขังสูงอายุเพื่อให้ การปฏิบัติเป็นการเฉพาะ ประกอบกับผู้ต้องขังสูงอายุประสบกับปัญหาในด้านต่าง ๆ เช่น โรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ โรคเบาหวาน ต่อมลูกหมากโต ต้องการแว่นตา รถเข็น ฟันปลอม กังวลว่าญาติจะทอดทิ้ง เมื่อได้รับการปล่อยออกไปไม่รู้จะไปอยู่กับใคร ทะเลาะวิวาทกันเรื่องแย่งของกินของใช้กัน เป็นต้น จากเหตุผลดังกล่าวมานี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการศึกษาปัญหาด้านสวัสดิการผู้ต้องขังสูงอายุ

ดังนั้น จึงควรที่จะศึกษาถึงปัญหาด้านสวัสดิการผู้ต้องขังสูงอายุในเรือนจำกลางคลองเปรม เพื่อให้ผู้ต้องขังสูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำ ตลอดจนสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุขภายหลังพ้นโทษ โดยมีมาตรการและแนวทางการดำเนินการคือ สนับสนุนให้ผู้ต้องขังมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีการปรับปรุงสวัสดิการด้านปัจจัยขั้น

พื้นฐาน (ปัจจัย 4) ด้านคุณภาพชีวิต ด้านการพัฒนาจิตใจ ด้านการสนับสนุนเครื่องอุปโภคบริโภคและอุปกรณ์ตามความจำเป็น ด้านการบริการ และให้การสงเคราะห์ด้านต่าง ๆ ซึ่งการจัดสวัสดิการผู้ต้องขังมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้ต้องขัง มีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ ในการที่จะแก้ไขฟื้นฟูปรับประพฤติตนเป็นพลเมืองดีอยู่ร่วมกับครอบครัวและสังคมได้ โดยไม่หวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีก

ตารางที่ 1.1

สถิติผู้ต้องขังสูงอายุในเรือนจำ/ทัณฑสถานเขตอิสระ (อายุ 60 ปีขึ้นไป)

ที่	เรือนจำ/ ทัณฑสถานเขตอิสระ	60-69ปี		70-79 ปี		80ปีขึ้นไป		รวม	หมายเหตุ (อายุมากที่สุด)
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
1	เรือนจำกลางคลองเปรม	127	-	31	-	-	-	158	79
2	เรือนจำกลางบางขวาง								
3	เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร	31	-	7	-	1	-	39	80
4	เรือนจำพิเศษธนบุรี	15	-	4	-	-	-	19	74
5	ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง								
6	ทัณฑสถานหญิงกลาง	-	94	-	16	-	1	111	86
7	เรือนจำกลางคลองไผ่	96	-	21	-	1	-	118	81
8	เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช								
9	ทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์	7	-	-	-	-	-	7	67
10	เรือนจำกลางระยอง								
11	เรือนจำกลางราชบุรี	24	11	2	1	-	-	38	76
12	เรือนจำกลางนครสวรรค์	33	14	9	1	-	-	57	76
13	เรือนจำกลางเขาบิน								
14	ทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง	-	6	-	-	-	-	6	69
	รวม	333	125	74	18	2	1	553	86

ที่มา: สำนักสังคมสงเคราะห์ กรมราชทัณฑ์

สถิติ ณ เดือนกันยายน 2551

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

เนื่องจากผู้ศึกษาเป็นนักสังคมสงเคราะห์ของกรมราชทัณฑ์ เคยปฏิบัติงานด้านการจัดสวัสดิการของผู้ต้องขัง โดยเฉพาะกลุ่มผู้ต้องขังสูงอายุที่มีข้อจำกัดทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ในระยะบั้นปลายของชีวิตกลับต้องมาต้องโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำ ดังนั้น การจัดสวัสดิการให้แก่ผู้ต้องขังสูงอายุ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องให้การเอาใจใส่เป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้ผู้ต้องขังกลุ่มดังกล่าวมีความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ตลอดจนรู้สึกว่าคุณค่า ดังนั้น การศึกษาเพื่อที่จะได้คำตอบถึงปัญหาด้านสวัสดิการผู้ต้องขังสูงอายุ ว่าการจัดสวัสดิการให้แก่ผู้ต้องขังสูงอายุในเรือนจำกลางคลองเปรมเป็นอย่างไร และผู้ต้องขังสูงอายุมีความต้องการสวัสดิการด้านใด เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาเป็นแนวทางในการพัฒนางานด้านการสงเคราะห์ และการจัดสวัสดิการให้แก่ผู้ต้องขังสูงอายุของกรมราชทัณฑ์ให้ได้ผลดียิ่งขึ้นต่อไป และมุ่งผลให้ผู้ต้องขังสูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ดีขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำ ตลอดจนสามารถพัฒนาและช่วยเหลือตนเองเมื่อกลับออกไปอยู่ร่วมกับครอบครัวและสังคมภายหลังพ้นโทษ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษากระบวนการจัดสวัสดิการให้แก่ผู้ต้องขังสูงอายุของกรมราชทัณฑ์
2. ศึกษาปัญหาด้านสวัสดิการผู้ต้องขังสูงอายุในเรือนจำกลางคลองเปรม
3. แสวงหาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาระบบการจัดสวัสดิการให้แก่ผู้ต้องขังสูงอายุ

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ จะศึกษาถึงตัวแปรที่มีผลกระทบต่อปัญหาด้านสวัสดิการผู้ต้องขังสูงอายุ ในเรือนจำกลางคลองเปรม และศึกษาถึงระบบการจัดสวัสดิการผู้ต้องขังสูงอายุของเรือนจำกลางคลองเปรม เนื่องจากเรือนจำกลางคลองเปรมมีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังสูงอายุเป็นการเฉพาะโดยแยกออกเป็นแดนผู้ต้องขังสูงอายุประกอบด้วยมีจำนวนผู้ต้องขังสูงอายุมากที่สุดของเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศ ปัจจุบันสถิติผู้ต้องขังสูงอายุทั่วประเทศมีจำนวน 2,243 คน (กันยายน 2551) และเรือนจำกลางคลองเปรมมีผู้ต้องขังสูงอายุ จำนวน 158 คน ดังนั้นกลุ่มประชากรเป้าหมายมีจำนวนทั้งหมด 158 คน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

1. ปัญหาด้านสวัสดิการ หมายถึง อุปสรรค หรือข้อจำกัดที่มีผลต่อความสำเร็จในการปฏิบัติงานด้านการจัดสวัสดิการให้ลุล่วงไปได้ ในที่นี้หมายถึง ทักษะของผู้ต้องขังสูงอายุต่อปัญหาด้านสวัสดิการที่เรือนจำกลางคลองเปรมจัดให้

2. สวัสดิการผู้ต้องขังสูงอายุ หมายถึง ประโยชน์หรือบริการต่าง ๆ ที่เรือนจำและทัณฑสถานจัดให้ผู้ต้องขังสูงอายุ สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขตามอัตภาพและได้รับการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตามสมควร ได้แก่ ด้านปัจจัยขั้นพื้นฐาน ด้านคุณภาพชีวิต ด้านพัฒนาจิตใจ ด้านการสนับสนุนเครื่องอุปโภคบริโภคและอุปกรณ์ตามความจำเป็นและเหมาะสม และด้านบริการ

2.1 ด้านปัจจัยขั้นพื้นฐาน หมายถึง อาหาร เรือนนอน ห้องน้ำห้องส้วม เครื่องนุ่งห่ม และการรักษาพยาบาล

2.2 ด้านคุณภาพชีวิต หมายถึง การตรวจสุขภาพอนามัย การตรวจวัดสายตา การตรวจรักษาฟัน/ จัดทำฟันปลอม และการอบรมหลักและวิธีการดำเนินชีวิตให้แก่ผู้ต้องขังสูงอายุ

2.3 ด้านพัฒนาจิตใจ หมายถึง การอบรมจิตภาวนา ฟังเทศน์ ฟังธรรม การจัดกีฬาและนันทนาการ จัดการแสดง การแข่งขันเพื่อความบันเทิง และกิจกรรมครอบครัวสัมพันธ์

2.4 ด้านการสนับสนุนเครื่องอุปโภคบริโภคและอุปกรณ์ตามความจำเป็น หมายถึง การจัดอาหารเสริม หรืออาหารพิเศษ จัดหาไม้เท้า แว่นตา ยาหอม ยาต้ม ฯลฯ

2.5 ด้านการบริการ หมายถึง การให้คำปรึกษาแนะนำ การติดต่อประสานงานกับหน่วยงานหรือองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน ในการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมและเยี่ยมเยียนผู้ต้องขังสูงอายุ

3. ผู้ต้องขังสูงอายุ หมายถึง นักโทษเด็ดขาดที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางคลองเปรม ตั้งแต่ 6 เดือนขึ้นไป

4. เรือนจำกลางคลองเปรม หมายถึง สถานที่ควบคุมบุคคลตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลหรือของบุคคลผู้มีอำนาจตามกฎหมาย ซึ่งเรือนจำกลางคลองเปรมจัดอยู่ในกลุ่มเรือนจำความมั่นคงสูง รับผู้ต้องขังคดีทั่วไปที่เด็ดขาดแล้ว ซึ่งมีกำหนดโทษถึงประหารชีวิต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบระบบการจัดสวัสดิการให้แก่ผู้ต้องขังสูงอายุ ของกรมราชทัณฑ์
2. ได้ทราบปัญหาด้านสวัสดิการผู้ต้องขังสูงอายุในเรือนจำกลางคลองเปรม
3. ได้ทราบแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาระบบการจัดสวัสดิการให้แก่

ผู้ต้องขังสูงอายุ

ชื่อแฟ้ม: 08บทที่ 1
ไดเรกทอรี: G:\3สุกฤตา
แม่แบบ: C:\Documents and Settings\admin\Application
Data\Microsoft\Templates\Normal.dot
ชื่อเรื่อง: บทที่ 1
เรื่อง:
ผู้เขียน: my
คำสำคัญ:
ข้อคิดเห็น:
วันที่สร้าง: 07/05/52 ๐๗/๐๕/๕๒ ๒๑:๐๓ น.
เปลี่ยนหมายเลข: 8
บันทึกล่าสุดเมื่อ: 04/06/52 ๐๔/๐๖/๕๒ ๑๖:๐๖ น.
บันทึกล่าสุดโดย: vip
เวลาในการแก้ไขทั้งหมด: 19 นาที
พิมพ์ครั้งสุดท้ายเมื่อ: 23/06/52 ๒๓/๐๖/๕๒ ๑๐:๔๒ น.
เป็นงานพิมพ์ที่เสร็จสิ้นขึ้นสุดท้าย
จำนวนหน้า: 7
จำนวนคำ: 1,757 (ประมาณ)
จำนวนอักขระ: 10,021 (ประมาณ)